

Iago Pericot estrena la nova versió de 'Mozartnu' al Mercat de les Flors amb els mateixos ballarins de fa 20 anys i una nova parella

Ballar dues èpoques

Marta Porter
BARCELONA

Fa vint-i-dos anys va sorprendre el públic de Catalunya amb una parella completament nua ballant la *Missa de la coronació* de Mozart sencera. Aleshores era un fet inaudit veure dos nus integrals durant quaranta minuts –ara també–, però de Iago Pericot, que el 1977 havia pres un túnel del metro de la línia 1 per fer-hi una obra de teatre experimental, es podia, i encara es pot, esperar-ho tot. Aquest home de teatre que durant tota la seva vida s'ha mantingut independent estrena avui la segona part d'aquell espectacle, *Mozartnu 1986-2008*, en un Mercat de les Flors que aposta pel projecte oferint-ne cinc funcions.

“El 1986 teníem una parella en escena i ara en tenim dues, els mateixos ballarins que ja van fer aquell espectacle i que ara són 22 anys més grans, i una parella jove no professional”, explica Pericot. Dues tarimes costat per costat amb dues parelles que mostren l'evolució del cos i del moviment.

Pericot té clar que ell no és coreògraf sinó director de teatre, i ara igual que aleshores s'ha ajudat amb els mateixos ballarins i Andrew Leparski per fixar els

Iago Pericot amb els veterans Jordi Cortés i Neus Ferrer i els joves Óscar Kapoya i Roser López Espinosa ■ MIQUEL ANGLARILL

“Volia mostrar la bellesa del cos humà, i un ballarí és una estàtua grega que es belluga”

moviments. “Per poder fer un espectacle hi ha d'haver una dramaturgia i un voler dir alguna cosa als espectadors. La dansa em dona una dramaturgia molt més àmplia, amb tantes respostes com persones hi ha entre el públic”. Per Pericot, el missatge no és altre que transmetre la bellesa física. “Em vaig adonar que un ballarí és una estàtua grega que es belluga”, diu, i aquí va començar tot. “La bellesa de la música i la bellesa del cos humà”.

Ha passat el temps per als cossos, que han parit i han perdut pèl, “però segueixen sent igual de bells, amb una bellesa diferent”. Tot i que el director assegura que no pretén “fer un estudi sobre la joventut”, sense voler l'ha trobat. “Igual que fa 20 anys vaig donar llibertat als ballarins per mostrar els seus propis moviments, ara també ho he fet amb els joves, i el resultat és que es nota que ballen dues èpoques diferents. Els joves d'ara viuen

les sensacions molt de pressa, tot és molt ràpid, i això es nota en la manera de bellugar-se”.

‘Bachnu’

Després de la recuperació de *Mozartnu* Pericot fa un pas més i ja encara un *Bachnu*. “És a partir de la *Passió segons sant Mateu* i serà amb deu ballarins i una Venus de Willendorf. El tema és la violència en tots els seus aspectes, política, de gènere, de color, pel territori...” ■

Teatre en temps de revolta

Joan Cavallé s'emporta el nou Premi 14 d'Abril de Teatre

Teresa Bruna
BARCELONA

La creació i entrega d'un nou reconeixement anomenat Premi 14 d'Abril de Teatre en el dia que se celebra la proclamació de la Segona República va accelerar ahir la presentació del bibliobús que passejarà “a tants llocs com el vulguin rebre” l'exposició *Teatre en temps de guerra i revolució (1936-1939)*, amb la finalitat de divulgar la rellevància del teatre durant aquells anys. Tots

dos esdeveniments els organitza Memorial Democràtic.

El premi se'l va endur Joan Cavallé per *Peus descalços sota la lluna d'agost*, una ficció a l'entorn dels desapareguts que planteja un escenari semblant al que Catalunya va viure al final de la Guerra Civil. En el transcurs de l'acte, les actrius Marina Mestres i Mari Rodríguez faran una lectura dramatitzada de *Defensa'm perquè és mentida*, sobre cartes de presos republicans.

Els 15 originals que han participat al certamen no havien de parlar de la República obligatòriament, però sí “transmetre els valors de la llibertat i l'esclat que va significar, en con-

Les actrius de la companyia de comèdia del Teatre Romea fent mitja per a les milícies el 7 d'octubre del 1936 ■ PÉREZ DE ROZAS

trast amb la negror del franquisme”, va dir Joan Boada.

L'exposició

Mentre s'atorgava el premi, el bibliobús lluïa el seu esplèndid material a la plaça Margarida Xirgu. “La Generalitat en tenia un per portar el teatre al front”, diu Francesc Foguet, comissari de la mostra. A l'exterior hi ha cartells de reclam i a dintre la recreació d'un camerino i d'una sala de projeccions, on destaca l'etapa en què els teatres estaven en mans de la CNT i el preu de les entrades va baixar. “Però preferien anar al Paral·lel a veure pit i cuixa que teatre revolucionari, perquè buscaven evasió”, afegeix Foguet. Un catàleg “amb molta més informació que l'exposició” completa el contingut del bus, que serà a la plaça Nova de Barcelona del 25 al 29 d'abril. ■

Crítica cinema

Carlos Losilla

Imatges malgrat tot

Rebobineu, si us plau
EUA, 2007. Dir.: Michel Gondry.
Int.: Jack Black, Mos Def.

“¿ón són?”, diu un dels personatges de *Rebobineu, si us plau* referint-se a les imatges dels VHS que ha esborrat involuntàriament. Però també podria al·ludir a totes les imatges de la història, oblidades a poc a poc des que el món és món. Perquè aquest és el tema d'aquesta pel·lícula, tan divertida com melancòlica, molt semblant a un altre treball anterior del seu director, *Oblida't de mi!*, que també abordava la facilitat amb què la memòria es pot esvaïr: quins són els processos que fem servir per donar forma a la realitat i sortir-hi sempre perdent? Aquesta interpretació pot semblar massa recargolada per a una comèdia *trash* com aquesta, però resulta que Gondry és un personat-

El film és la versió postmoderna d'altres elegies per la mort del cine

ge igualment estrany, capaç de fabricar videoclips meravellosos i, alhora, d'endinsar-se en un projecte tan esbojarrat –i malaguanyat– com *La ciència del somni*, el seu film anterior.

Sigui com sigui, és impossible imaginar una premissa més condemnada al fracàs: un parell de friquis, després d'haver acabat amb un videoclub sencer per un accident que són incapaçs de sintetitzar, es dediquen a refer les pel·lícules que demanen els clients... filmant-les ells mateixos! Però el resultat, que podria haver estat un deliri absolut, agafa cos i consistència a mesura que avança, no precisament per l'habilitat dramàtica de Gondry –a qui li cal un bon guionista– sinó per la seva intuïció per atrapar un cert sentiment que acaba fent de *Rebobineu...* la versió postmoderna d'altres elegies per la mort i la transfiguració del cinema com ara *The Last Picture Show*, l'obra mestra de Peter Bogdanovich. No obstant, hi ha una diferència: aquí els models –es diguin Frank Capra o Preston Sturges– no són objecte de dol, sinó que acaben formant part joiosament del poti-poti final.